

BASTIAAN RAGAS
**PAPA IS HÉÉL
EVEN AAN DE
TELEFOON** VADER
VERHALEN

Over het boek

Papa is héél even aan de telefoon is de logische en humoristische opvolger van de bestseller *Maar je krijgt er wel heel veel voor terug*. Belangrijke vragen worden beantwoord:

Zijn pinguïns écht geil?

Hoe noodzakelijk zijn vrouwen, vrienden en luizenzakken?

Waarom zijn de potverterende pensionado's verantwoordelijk voor de crisis?

Hoe redden wij, de B.O.B.-generatie, ons daaruit?

Lees, lach en herken.

De pers over het boek

'Bastiaan is een stoomtrein. Als schrijver, in ieder geval.'

– Aaf Brandt Corstius in *de Volkskrant*

'Een lachspiegel voor alle vaders!'

– Daphne Deckers

Over de auteur

Bastiaan Ragas is theatermaker, schrijver en acteur. Hij is getrouwd met Tooske en heeft vier kinderen: Sem, Leentje, Fien en Cato. Hij speelt de hoofdrol in het cabarettheaterstuk *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt*, gebaseerd op het gelijknamige boek van Kluun.

Van dezelfde auteur

Maar je krijgt er wel heel veel voor terug

De non-fictienieuwsbrief

Bezoek www.vipboeken.nl voor informatie over al onze boeken. Volg @VIP_boeken op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina: www.facebook.com/VipBoeken.

Colofon

© 2012 Bastiaan Ragas

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0206 2

ISBN e-book 978 90 449 6889 7

NUR 850

Bastiaan Ragas

Papa is héél even aan de telefoon

2012
Utrecht

Een man weet niet wat hij mist

‘Een man weet niet wat hij mist’

(Huub van der Lubbe, De Dijk)

Mijn vrouw is twee weken weg voor haar werk. Gewoon weg, foetsie. Twee weken zonder elkaar. Prima. Wel lekker ook. De kinderen zijn de eerste week uit logeren. ‘Gezellig toch, die kinderen bij hun grootouders?’ Want een man alleen met vier kinderen, da’s niks gedaan. Godzijdank zijn mijn ouders en schoonouders nog in leven, zo fris als een hoentje en ook nog eens bereid om ons in de drukke fases van ons leven bij te staan. De pensionado’s van beide kanten draaiden mee als een volleerd kinderopvanginstituut.

Maar ja, nu ben ik dus alleen. Helemaal alleen, zonder vrouw en zonder kinderen. Ik voel me volslagen afgesloten van de buitenwereld. Ik luister naar het tikken van een verwarmingsbuis. Waarom tikt dat ding, de cv staat toch niet aan?

Omdat we net zijn verhuisd, hangt er nog nergens een televisie. Normaal mis ik dat ding nooit, maar nu voel ik me verweesd. Internet is ook nog niet aangelegd. Voor het broodnodige contact met de buitenwereld heb

ik gelukkig nog wel mijn iPhone. Na jaren in de stad gewoond te hebben, omgeven door meer elektrische stralen en drukte dan ons lief was, zijn we verhuisd naar een dorp. Zo'n jarenvijftigdorp, hier gebeurt niks, hier is niks – en al helemaal geen straling. Ons huis, 'Het Bovenste Bos', staat boven op een heuvel, midden tussen de bomen met een internetbereik van vóór 1980. Heel af en toe verschijnt opeens 3G linksboven in het beeldscherm van mijn telefoon. Nog nooit zo blij geweest. Ik zie aan het draaiende symbooltje dat hard aan het werk is om het contact met de buitenwereld te herstellen. Pats, daar opent de 'achterklap'-pagina van Nu.nl.

Waarom ik dit kwetsbare 'communicatielijntje' met de rest van de wereld nou gebruik voor deze meuk, weet ik ook niet. Twee voor mij totaal onbekende Amerikaanse sterren hebben besloten om niet te trouwen. Of wel, maar daar wil ik vanaf zijn. Het moeizaam tot stand gekomen mobiele internet valt plotse-ling weg. Boven mij, ergens op zolder, begint het tikken weer.

Misschien moet ik Joep maar eens bellen voor een biertje aan het strand. Ik stuur een sms, maar er komt geen antwoord. Hij voelt natuurlijk ook aan zijn water dat ik niet echt op hem zit te wachten, maar dat ik me hier gewoon stierlijk zit te vervelen. Sommige vibes hangen gewoon in de lucht, daar heb je geen 3G voor nodig. Ook Joep niet.

Weet je wat, ik moet er gewoon even uit. Een biertje drinken. Maar is het wel zo'n goed plan om als een eenzame veertiger aan een bar te hangen? Dan ziet het

er net zo treurig uit als ik me voel. En dat is niet best. Nee, ik kan toch potverdomme wel gewoon een avondje alleen zijn? Al jaren zit ik te zaniken dat ik ‘mijn leventje zonder kinderen’ mis. Nu is het eindelijk zover en dan kan ik mezelf niet eens vermaken. Ik besluit te gaan slapen, althans naar bed te gaan. Het tikken is inmiddels gestopt.

De volgende ochtend sjok ik voor de krant in mijn boxershirt en T-shirt de heuvel af naar de brievenbus onder aan het pad. In de honden uitlatende buurman herken ik een mens. Blij dat ze nog bestaan; ik ben dus niet écht alleen op de wereld. Hij kijkt wat verschrikt door mijn iets té enthousiaste begroeting, staat even stil, zegt dan: ‘Môgguh,’ en loopt door. Ik sta daar op mijn slippers met de ochtendkrant. Op de voorpagina staat een groot stuk over opvoeden. Een pedagoge is tot de conclusie gekomen dat het heel belangrijk voor kinderen is dat ze leren spelen zonder doel. ‘Kinderen moeten leren zich te vervelen.’

Hoewel ik daar voorstander van ben, hoeven we het ook niet te overdrijven met dat vervelen, want dat is niks gedaan, ook niet voor een kind.

Vandaag is een prima dag om dat internet eens goed te regelen. Ik sjok op mijn badschuivers weer naar boven, het huis in. Best lekker eigenlijk, zo zonder kinderen.

Maar eerst bel ik nog even mijn schoonouders, want die moeten toch niet gaan denken dat ik hier een beetje zit te genieten.

‘Hey Jaap, alles goed daar?’

‘Ja kerel, die kinderen hebben het geweldig naar hun zin, we zijn vanmorgen vroeg al naar de kinderboerderij geweest en vanmiddag gaan ze met oma cakejes bakken.’

‘O, nou dat klinkt fantastisch. Hier gaat alles ook prima hoor, maar ik mis ze wel héél erg.’

‘Ja, dat begrijp ik wel. Hoe gaat het daar met je werk? Is het druk?’

‘Ja, het is een gekkenhuis hier, maar het komt goed. Ik bel vanavond anders nog wel even.’

Okay, de missie van de dag: internet. Ik zak neer in de bank en laat me doorverbinden naar de internet- en televisieprovider die er op een of andere slinkse manier in is geslaagd om als enige aanbieder te gelden in onze nieuwe straat. *Whatever happened to free markets?* zou je denken.

‘Dit gesprek kost 20 eurocent per minuut, plus de kosten voor het gebruik van uw mobiele telefoon. Heeft u vragen over tarieven en abonnementen belt u dan met de 0900 12xx. Goedemorgen, welkom bij xxx. Toets 1 voor het keuzemenu.’

1.

‘U wordt nu doorverbonden. Dit is het keuzemenu. Dit gesprek kan worden opgenomen voor monitoring en trainingsdoeleinden. Wilt u na dit gesprek meedoen aan een onderzoek over klantvriendelijkheid, toets dan 9.’

Ik twijfel, maar heb niet veel zin in een Amerikaans ‘happy gesprek’. Ik wacht dus rustig af wat er nog meer in het vat zit.

‘Let op, het keuzemenu is gewijzigd. Toets na de piep uw huisnummer en uw viercijferige postcode. *Piep.*’

Ik doe wat me gevraagd wordt.

‘U heeft de volgende postcode ingevoerd: ... Is dat juist toets 1, is dat niet juist kies 2.’

1.

‘Toets 1 voor vragen over uw factuur en de algemene leveringsvoorwaarden. Toets 2 voor televisie, HD-televisie en kabel. Toets 3 voor het activeren van uw modem of smartcard. Toets 4 voor het doorgeven van een verhuizing of het maken van een onderhoudsafspraak. Toets 5 voor het aanvragen van internet.’

Ik bijt mijn tanden op elkaar en probeer de kriebel in mijn hoofd te negeren. Ik toets de 5 in.

‘Dus uw wilt internet bestellen? U krijgt nu een keuzemenu te horen met acht keuzemogelijkheden. Toets 1 voor het alles-in-éénbasispakket.’

In mijn hoofd ontstaat een gedachtenvernaauwing die ik niet meer kan negeren. Kan ik niet iemand aan de telefoon krijgen? Een mens met wie ik normaal kan praten? Vast te duur, een echt mensch van vlees en bloed. Een kind van zes uit China kan wel lekker goedkoop iPhones in elkaar zetten, maar spreekt vast belabberd Nederlands. Uiteindelijk lukt het me om na drie keer bellen en het affluisteren van het geheel vernieuwde keuzemenu een medewerker aan de telefoon te krijgen. Eindelijk! Hoewel, dat dacht ik.

‘Goedemorgen, u spreekt met Morf de Brumwin,’ of iets anders onduidelijks. ‘Dus u wilt een abonne-

ment voor digitale televisie afsluiten?’

‘Eh, nee meneer Morf, ik wil graag internet in mijn nieuwe huis.’

‘Dan verbind ik u even door met een collega van een andere afdeling, prettige dag nog.’

Voor ik er erg in heb word ik weer in de telefoonboomcentrale gegooid. Waar ben ik in godsnaam? Ergens gaat opeens een virtueel luikje open.

‘Goedemorgen, u spreekt met Vromp Zwirsels,’ althans, zo klinkt het. ‘Dus u wilt een internetabonnement afsluiten? Wat is uw adres?’

Ik vraag me af waarom ik mijn postcode en huisnummer heb ingevoerd. Voor welk marketingonderzoekje worden mijn gegevens gebruikt? Maar ik geef de informatie toch maar.

‘Wilt u het basispakket, basispluspakket of het totaalkpakket?’

‘Wat is het verschil?’ probeer ik nog in een poging iets wijzer te worden. Als antwoord krijg ik een outputbraaksel van MB’s, ADSL’s, gigabytes en weet ik wat nog meer. ‘Eh, dan eh, wil ik heel graag het basispluspakket.’

‘Installatiemonteur?’

‘Pardon?’

‘Wilt u een afspraak maken met een installatiemonteur?’

‘Ja mijnheer Zwirsels, dat lijkt me wel fijn, maar dan wel zo snel mogelijk alstublieft.’

‘Volgende week vrijdag is de eerstkomende mogelijkheid.’

‘Fijn, doet u dat dan maar. Hartelijk dank.’

Het mens aan de andere kant van de lijn blijkt inmiddels te hebben opgehangen en is vervangen door een computer.

‘Goedemorgen, dank u voor uw bestelling. Wilt u meewerken aan een klantvriendelijkheidsonderzoek toets dan 9, anders wordt de verbinding binnen enkele ogenblikken verbroken.’

Ik wacht niet af en hang op.

De rest van de week blijf ik alleen. Maar als ik eerlijk ben... het bevalt niet... Ik weet het, het klinkt belachelijk maar het is wel waar. Was het ‘zonder mijn vrouw en kinderen zijn’ dan het probleem? Nee, natuurlijk niet. Als ik met een paar vrienden voor een weekje een cultureel uitstapje naar St. Anton of Ibiza maak, dan vermaak ik me ook prima. Maar dat alleen thuis zijn, da’s gewoon niks. Bovendien heb ik geen internet en tv, maar wel dat getik van die cv.

De tweede week kwamen de kinderen weer terug naar huis. Godzijdank, mensen om me heen. Vooral in het begin liep het allemaal bijzonder gesmeerd. De kinderen vroegen heus weleens naar hun moeder, maar een ijsje, snoepie en K3-plak-en-knipboek (mét Josje!) doen wonderen. Wellicht hielp het dat mijn vrouw een rooster had gemaakt waar zelfs de NS een puntje aan kan zuigen. Per kind, per dag, per activiteit stond alles volledig ‘idiot proof’ uitgeschreven. Variërend van school (‘vrijdag is een korte dag’, ‘woensdag komt de

schoolfotograaf'), kinderdagverblijf, zwem- en balletles ('vergeet die 10 euro niet mee te nemen') tot voetbaltraining ('het is een oneven week, dús een uitwedstrijd').

Mijn vrouw wist natuurlijk allang: de film *Three Men and a Baby* was een o zo grappig bedoelde chaos. De realiteit van één man en vier kinderen, daar is niets geestigs aan. Niet voor de vader en al helemaal niet voor de kinderen. En aangezien we net verbouwd hebben en verhuisd zijn, lopen er nog wel wat bouwvakkers rond die bezig zijn om de laatste puntjes op de i te zetten, met vragen als: 'Wilt u dat stopcontactje links of rechts van de schouw?' Dat werk.

Vroeg naar bed, waar ik vervolgens niet kan slapen, omdat ik nu eenmaal niet kan slapen zonder mijn vrouw naast mij. Ja, ik kan vast ook goed tukken met een andere vrouw naast me, als ik eerlijk ben, maar dat heb ik maar niet geprobeerd, want neuh, daar komt toch niets goeds van.

Het ontbijt gaat eigenlijk altijd prima. Na een paar dagen word je daar ook best handig in:

Regel 1 Altijd de televisie aan. Dat houdt ze lekker rustig tijdens het voeren.

Regel 2 Ga voor gemak. Eierkoeken, krentenbollen en bananen zijn onmisbaar. (Bij hoge uitzondering af en toe een gebakken eitje.)

Regel 3 Ruim de tafel vooral niet af. Zo'n bordje kan best nog een keer (of drie) gebruikt worden. Daarna hupsakee op de fiets.

Mijn zoontje van elf pakt inmiddels zelf de fiets; hij vindt zijn weg wel. De grote meisjes fietsen met me mee naar school ('Jongens, doorfietsen.') en die kleinste pass ik als laatste door de open deur bij het kinderdagverblijf naar binnen. Blij dat de deur hier vaak openstaat. Bij sommige crèches lijken ze allemaal doodsbang voor frisse lucht. Alles lekker dicht, met als gevolg dat er zo'n weeë luiertalkpoedergeur hangt. Zo dik en verstikkend dat je ertegenaan kunt leunen. Geen wonder dat al die kinderen op crèches zo goed slapen. Ik fiets terug naar huis en krijg onderweg een mailtje binnen op mijn telefoon: een enthousiaste 'collega'-ouder over het aanstaande schoolfeest.

Ik weet niet hoeveel e-mailtjes de gemiddelde ouder anno 2012 krijgt van de crèche, kinderopvang en school. Maar wij best veel. Heel veel. Om getikt van te worden.

Ik denk dat we gemiddeld een mailtje of drie per week ontvangen. Of het nu gaat over de ouderraad, ouderavond of ouderparticipatie in het kunst-, groentetuin- of sportdagprogramma. Met daaronder vaak een RSVP met e-mailadressen van andere ouders die net iets meer doen dan wij. Ja, we hebben mee geschouwd in de schooltuin, een bonte avond gepresenteerd en meegelopen met de avondvierdaagse. Maar ik heb toch het idee dat we altijd nét achter de mail en feiten aan lopen. Ik besluit voorlopig om niets te besluiten over het schoolfeest en scrol verder door mijn telefoon. Ik zie in mijn elektronische agenda dat ik om 09.30 uur een tele-

fonische afspraak heb met mijn uitgever... Ik moet opschieten.

Thuis pak ik mijn laptop. De telefoon gaat...

‘Hey schat, nee hoor. Alles loopt op rolletjes hier. De kids gaan prima. Ben jij nog happy? Okay, hé, ik bel je straks nog even, succes daar.’

De laatste dagen van deze totaal onverantwoorde pedagogische *extended* XXL-triatlon zijn aangebroken, de kinderen eten, slapen en spelen. Ja, ze gaan wel iets later naar bed, ze eten iets minder gevarieerd, zitten wat vaker voor de televisie, maar ze leven nog. En ik ook. Net.

Sem van elf is de baas van algemeen toezicht, Leentje van vijf is hoofd kostuum, Fien maakt iedereen aan het lachen en Cato van twee lijkt door alle opwinding opeens wel drie. Met ogen op stokjes van het slaap-, vitamine- en regelmaatgebrek stuiteren we het weekend in. Langzaam komen alle sokjes, broekjes en hemdjes gebruikt in de wasmand te liggen. Maar een pyjama is eigenlijk een huispak en dat kan dus prima op zaterdag. En zondag kan er dan ook nog wel bij.

Het is zondagavond, rond 21.45 uur, als iedereen net in bed ligt en mijn vrouw, doodmoe van twee weken werken, thuiskomt.

Het enige wat ik, zonder een spoortje ironie, kan uitbrengen is: ‘Lieve schat, wat heb ik je gemist...’